

Узагальнення практики розгляду дотримання процесуального законодавства під час розгляду клопотань органів досудового розслідування про накладення арешту на майно за 2016 рік.

На виконання завдання Апеляційного суду Вінницької області проведено узагальнення судової практики розгляду та дотримання процесуального законодавства під час розгляду клопотань органів досудового розслідування про накладення арешту на майно за 2016 рік.

Згідно статистичної інформації поданої Іллінецьким районним судом за 2016 рік, у провадженні Іллінецького районного суду Вінницької області перебувало 11 клопотань про накладення арешту на майно з яких:

- задоволено 9 клопотань;
- повернено за належністю 2 клопотання.

Частина 1 ст. 170 КПК України встановлює, що арештом майна є тимчасове позбавлення підозрюваного, обвинуваченого або осіб, які в силу закону несуть цивільну відповідальність за шкоду, завдану діяннями підозрюваного, обвинуваченого або неосудної особи, яка вчинила суспільно небезпечне діяння, можливості відчужувати певне його майно за ухвалою слідчого судді або суду до скасування арешту майна у встановленому цим Кодексом порядку. Відповідно до вимог цього Кодексу арешт майна може також передбачати заборону для особи, на майно якої накладено арешт, іншої особи, у володінні якої перебуває майно, розпоряджатися будь-яким чином таким майном та використовувати його.

У відповідності до ч. 2 ст. 170 КПК України, слідчий суддя або суд під час судового провадження накладає арешт на майно, якщо є достатні підстави вважати, що вони відповідають критеріям, зазначеним у частині другій статті 167 цього Кодексу. Крім того, у випадку задоволення цивільного позову суд за клопотанням прокурора, цивільного позивача може вирішити питання про накладення арешту на майно для забезпечення цивільного позову до набрання судовим рішенням законної сили, якщо таких заходів не було вжито раніше.

Частина 2 ст. 171 КПК України встановлює вимоги до відомостей, які повинні бути викладені в клопотанні про арешт майна.

Слід зазначити, що в клопотаннях про арешт майна, які розглядалися слідчими суддями Іллінецького районного суду Вінницької області зазначалися:

- 1) підстави, у зв'язку з якими потрібно здійснити арешт майна;
- 2) перелік і вид майна, що належить арештувати;

3) документи, що підтверджують право власності на майно, що належить арештувати.

Також, до клопотань про арешт майна були додані копії документів та інших матеріалів, якими орган досудового розслідування обґрунтовував доводи клопотання.

Так, слідчим Іллінецького ВП Гайсинського ВП ГУНП України у Вінницькій області було подано клопотання про накладення арешту на майно, а саме: 4 змиви речовини бурого кольору, вирізка тканини з наволочки на якій наявна речовина бурого кольору, вирізка тканини з на матрацника на якій наявна речовина бурого кольору, в'язана темно-синя шапка на якій наявна бірка «sport», чотири змиви речовини бурого кольору з сокири, сокира на якій наявна речовина бурого кольору, 2 запахових сліди з двох внутрішніх ручок вхідних дверей будинку, запаховий слід з зовнішньої ручки вхідних дверей будинку, запаховий слід з ручки дверей, які ведуть у приміщення № 2, запаховий слід з зовнішньої ручки вхідних дверей будинку, запаховий слід з ручки дверей, які ведуть у приміщення № 3, десять змивів з нігтьових пластин рук трупа Лазоренко М.Ф., та джинсові штани синього кольору, куртку чорного кольору, гумові колоші, які належать підозрюваному. Вказані вилучені об'єкти та речі відповідно до ст. 98 КПК України, являються речовими доказами, оскільки вони зберегли на собі сліди вчиненого злочину та можуть бути використані як доказ факту чи обставин, що встановлюються під час вказаного кримінального провадження.

Слідчий суддя 16 листопада 2016 року виніс ухвалу, якою задовольнив клопотання слідчого, оскільки при розгляді клопотання слідчий дав пояснення за його змістом, підтвердивши зазначені у клопотанні підстави для накладення арешту на вказане майно, також прокурор довів достатні підстави вважати, що відшукувані речі мають важливе значення для досудового розслідування та можуть бути доказами під час судового розгляду.

У відповідності до ст. 86 КПК України, доказ визнається допустимим, якщо він отриманий у порядку, встановленому цим Кодексом. Недопустимий доказ не може бути використаний при прийнятті процесуальних рішень, на нього не може посылатися суд при ухваленні судового рішення.

Частина 1 ст. 89 КПК України встановлює, що суд вирішує питання допустимості доказів під час їх оцінки під час ухвалення судового рішення.

Також, слідчий Вінницького відділу поліції Головного управління Національної поліції в Вінницькій області звернувся до слідчого судді Іллінецького районного суду Вінницької області з клопотанням з порушенням територіальної юрисдикції. Відповідно до витягу з кримінального провадження № 120160200010001910, орган досудового розслідування у даному кримінальному провадженні знаходиться у м. Вінниця, яке не знаходиться в межах територіальної юрисдикції Іллінецького району.

Проведеним узагальненням встановлено, що слідчі судді в цілому якісно, в установлені строки розглядають клопотання слідчих та інших учасників кримінального провадження про забезпечення заходів кримінального провадження, дотримуються процесуальних строків розгляду цих клопотань, норм КПК України.

Оскільки дане питання чітко врегульовано нормами КПК України проблемних та спірних питань при розгляді даних клопотань у слідчих суддів не виникало.

Голова Іллінецького
Районного суду

М.В. Шелюховський